

Evangelí del diumenge de la setmana XXIV de durant l'any (B): els horitzons de Déu

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana XXIV de durant l'any.
“I vosaltres, qui dieu que soc?”.
Quan cuidem la pregària i el
diàleg habitual amb el Senyor,
les nostres pupil·les es dilaten i
l'enfocament dels nostres
plantejaments s'engrandeix, la
nostra comprensió de les coses
adquireix noves perspectives i
sabem entreveure horitzons

insospitats: els horitzons de Déu.

Evangelí (Mc 8, 27-35)

Jesús, amb els seus deixebles, se'n va anar als pobles del voltant de Cesarea de Filip, i pel camí els preguntava:

—Qui diu la gent que soc jo?

Els li respongueren:

—Uns diuen que ets Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, algun dels profetes.

Lavors els preguntà:

—I vosaltres, qui dieu que soc?

Pere li respon:

—Tu ets el Messies.

Però ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

Llavors començà a instruir-los dient:

—Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ha de ressuscitar.

I els ho deia amb tota claredat.

Aleshores Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo. Però Jesús es girà i, davant els deixebles, renyà Pere dient-li:

—Ves-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes.

Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué:

—Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangelí, la salvarà.

Comentari

Jesús recorria grans distàncies a peu amb els seus deixebles per portar l'Evangelí a tot arreu. Al passatge d'aquest diumenge, el trobem a 60 km al nord de Cafarnaüm, a la famosa Cesarea de Filip, ciutat rica en vegetació i aigua, que Herodes va fundar en honor de Cèsar August i va lliurar al seu fill Filip. Va ser aquesta ciutat i els seus llogarets circumdants els que van provocar d'alguna manera la pregunta de Jesús sobre la seva pròpia identitat: “Qui diu la gent que soc jo?” (v. 27).

Davant de les explicacions inadequades de la gent, Pere és l'únic que sap oferir la resposta més d'acord amb el misteri de la Persona de Jesús: “Tu ets el Messies” (v. 29). Pere, però, entén a la seva manera aquesta veritat i, en el fons, és tan

humà en els seus judicis com els altres, perquè quan Jesús anuncia els seus patiments, Simó els rebutja amb violència.

Pere devia ser tan vehement en el seu afecte mal enfocat que va merèixer de Jesús una advertència rotunda i greu: “Vés-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes” (v. 33).

Per ser bons cristians i no contristar el Senyor, necessitem visió sobrenatural, és a dir, la capacitat de veure les coses i les persones com Déu mateix les veu. I això no sempre és fàcil. Sobretot quan es tracta d'admetre la creu i el que ens fa patir com a part dels plans de Déu.

Aquesta dificultat ja ens ho adverteix Déu mateix: “Les meves intencions no són les vostres, i els vostres camins no són els meus. Ho dic jo, el Senyor. Estan tan lluny els meus camins dels vostres, les vostres

intencions de les meves, com el cel és lluny de la terra” (Is 55, 8-9).

El perill de la mentalitat massa humana, que aguaitava Pere i que ens aguaita a tots, el descrivia el Papa Francesc en la seva primera homilia després de ser elegit: “Aquest Evangeli continua amb una situació especial. El mateix Pere que ha confessat Jesucrist, li diu: «Tu ets el Messies, el Fill de Déu viu. Jo et segueixo, però ni parlar-ne de creu. Això queda fora. Et segueixo amb altres possibilitats, sense la creu». Quan caminem sense la creu, quan edifiquem sense la creu i quan confessem un Crist sense creu, no som deixebles del Senyor: som mundans; som bisbes, sacerdots, cardenals, papes, però no deixebles del Senyor”.

I concloïa el Papa: “jo voldria que tots, després d'aquests dies de gràcia, tinguem el valor —precisament el

valor— de caminar en presència del Senyor, amb la creu del Senyor; d'edificar l'Església sobre la sang del Senyor, vessada a la creu; i de confessar l'única glòria: Crist crucificat. I així l'Església avançarà”^[1].
—.

Com explicava sant Josepmaria, “La gent té una visió plana, enganxada a terra, de dues dimensions. —Quan visquis vida sobrenatural obtindràs de Déu la tercera dimensió: l'altura, i, amb ella, el relleu, el pes i el volum”^[2].
—.

Quan tenim cura de la pregària i el diàleg habitual amb el Senyor, quan reservem uns temps fixos a tractar tot sol amb Déu, adquirim la visió sobrenatural: les nostres pupil·les es dilaten i l'enfocament dels nostres plantejaments s'engrandeix; la nostra comprensió de les coses adquireix noves perspectives i sabem

entreveure horitzons insospitats: els horitzons de Déu.

[1] Papa Francesc, Homilia, 14 de març de 2014.

[2] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 279.

Pablo M. Edo //
dimitrisvetsikas1969 - pixabay

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxiv-de-durant-lany-b-els-horitzons-de-deu/>
(11/03/2026)